

mand lader losse en Ladning Kul og dertil anvender sine egne Arbejdere, og en af disse kommer til Skade, saa faar han ingen Erstatning; men hvis Losningen bliver besørget af en, som har paataget sig dette, en Entreprenør, saa faa Arbejderne Erstatning. Og der kan nævnes flere saadanne mærkelige Forhold, som hverken Arbejderne eller Arbejdsgiverne kunne forstaa. Men hvad der ganske særlig inder for Industri og Haandværk volder Vanskelighed, er, at Loven af 7. Januar 1898 siger, at de Bygninger, som ikke ere over 1 Etage høje, undtages fra Reglen, saaledes at Arbejdere, som beskæftiges ved 1 Etages Bygninger, ingen Erstatning faa, naar de komme til Skade. Det af-føder ganske mærkelige Forhold. En Tømrer, som er beskæftiget med at til-danne Tømmer, bestemt til en 1 Etages Bygning, faar ingen Erstatning, hvis han kommer til Fortræd, men er Tømmeret bestemt til en 2 Etages Bygning, faar han Erstatning. Hvis en Arbejder i Murer-faget, som er beskæftiget ved Læskning af Kalk, kommer til Skade derved, faar han ingen Erstatning, hvis Kalken er be-stemt til en 1 Etages Bygning, men han faar Erstatning, hvis den skal anvendes til en større Bygning. Der kunde dog maaske være Anledning til at rette i alt Fald paa disse Forhold, og man kan nu saa meget lettere gøre det, som jeg anta-ger, at naar man i sin Tid undtog disse 1 Etages Bygninger, var det af Hensyn til Arbejdsgiverne, for ikke at paalægge dem en for stor Byrde. Nu foreligger der nemlig her paa Tingets Bord en Henvendelse fra Arbejdsgiverforeningen — som jo om-fatter et meget stort Tal af Landets Ar-bejdsgivere — og denne Henvendelse gaar ud paa, at man ønsker denne Undtagel-sesbestemmelse hævet, saaledes at alle Ar-bejdere, hvad enten de beskæftiges ved større eller mindre Bygninger, ville faa en Erstatning, naar de komme til Fortræd. Jeg skal her blot bemærke, at det jo selv-følgelig vil være i Arbejdernes Tarv, og at Arbejdsgiverne ere temmelig enige om, at man villig vil overtage denne ny Byrde, turde fremgaa af, at Arbejdsgiverforenin-gens Forretningsudvalg har henvendt sig til de forskellige Bygningsfag Landet rundt, nemlig Murere, Tømrere, Snedkere, Malere, Blikkenslagere og Glarmestre, og alle disse Fag have sluttet sig til Ønsket om, at Undtagelsesbestemmelsen maa bortfalde. Jeg skal derfor henstille til det høje Ting, om man dog ikke kunde gaa saa vidt ud over, hvad Lovforslaget

her bestemmer, at man kunde hæve denne Undtagelsesbestemmelse.

Foruden denne Henstilling vil jeg gøre endnu nogle Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag. Ved § 3 har man i Folketinget udstemt en Bestemmelse, som jeg tror, man burde have ladet blive staaende. I det af Ministeren i Folketinget forelagte Forslag stod der i § 3, at „naar den tilskadekomne paa ny gaar i Arbejde, anses Nedsættelsen i Arbejdsevnen dermed for ophørt, uanset at Lægen ikke har afgivet Erklæring derom.“ Ulykkesforsikringsraadet har ønsket denne Bestemmelse og har blandt andet motiveret den med, at der gælder noget lignende med Hensyn til Sygekasser, og at den har vist sig at være praktisk. Imidlertid har man i Folketinget udstemt denne Bestemmelse; jeg vil henstille, om det ikke kunde være rigtigt, om man genoptog den her. — I § 4, 2det Stykke, staar der: „Hvor Tilfældet medfører blivende Nedsættelse af Arbejdsevnen, vedblive Dagpengene, for saa vidt Betingelserne for samme efter § 3 ere til Stede, at løbe indtil Raadets Fastsættelse af Invaliditets-Erstatningen foreligger.“ Her turde det være formaalstjenligt, at der kom en Bestemmelse ind om, at Ulykkesforsikringsraadet skulde tilendebringe dette Spørgsmaal hurtigst muligt, helst inden for en given Frist, naar der foreligger en Lægeerklæring om, at Sagen nu kunde sluttes. — § 7 indeholder følgende: „Arbejdsgiveren eller vedkommende anerkendte Forsikringsselskab er berettiget til at forlange fornyet Lægeerklæring fremsendt derefter hver Uge mod at betale de dermed forbundne Omkostninger.“ Her har man givet en Regel om, at den, der forlanger Attest, skal betale den, men i andre Tilfælde er det ikke saaledes. I § 17 staar der, at der af Ulykkesforsikringsraadet kan forlanges forskellige Lægeerklæringer, der skulle betales af Arbejdsgiveren eller Forsikringsselskabet. Det turde her være rigtigt og stemmende med Lovforslagets Hensigt, at saadanne Erklæringer blev betalte af det offentlige og i hvert Tilfælde ikke af vedkommende Arbejdsgiver. — I § 8 staar der, at „Dagpengene skulle betales til den tilskadekomne ved hver Uges Udgang for den forløbne Uge“, men det vil dog være ret og billigt, at vedkommende Forsikringsselskab, der skal udrede Erstatningen, paa en eller anden Maade faar en Dokumentation for, at den tilskadekomne fremdeles er i den Tilstand, at han har Ret til at faa Ugepengene. Jeg vil derfor henstille, om det